

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce : **FIRO-tour a.s.**, Národní 37/38, Praha 1, zast: JUDr. Janem Mikšem, advokátem, Na Slupi 15, Praha 2, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce-Ústřední inspektorát**, Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.1.2008, Čj.: ČOI 6437/2007/2008/0100/2200/2007/2008/Kr/Št

t a k t o :

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k soudu žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Plzeňského a Karlovarského kraje, čj. 2007/2200/SŘ/441-5 ze dne 19.10.2007 o uložení pokuty ve výši 10 000,- Kč za porušení povinnosti dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele.

Žalobce v žalobě namítl, že se porušení uvedeného ustanovení nedopustil. Na předmětném letáku, který byl předmětem kontroly provedené u žalobce, byla uvedena cena zájezdu do té které destinace s jednoznačnou informací, že tato cena neobsahuje letištní a bezpečnostní poplatky ve výši 1 790,- Kč a palivový příplatek ve výši 1 390,- Kč, které je nutné k ceně zájezdu připočíst, aby byla stanovena celková cena. Informace o ceně služeb tedy nebyla neúplná a závěr správního orgánu, že leták měl vzbuzovat zdání, že cena zájezdu je nižší, než jaké je ve skutečnosti, nemá podklad ve skutkových zjištěních. Leták obsahoval jednoznačnou informaci o položkách nezahrnutých do ceny zájezdu, tato informace byla sdělena transparentním, zcela srozumitelným a určitým způsobem. Tato informace nebyla neúplná ani nechyběla. Ustanovení § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele neukládá povinnost informovat o ceně zájezdu jednou konkrétní peněžní částkou a podle žalobce se taková povinnost nedá dovodit ani ve spojení s dalšími právními předpisy.

Ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. o cenách, které se podle žalovaného uplatní na prodej služeb cestovního ruchu ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o cenách (podle kterého se zákon vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb /dále jen „zboží“/ pro tuzemský trh, včetně zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz) se však vztahuje na prodej *spotřebního zboží*, tedy neodpovídá pojmu zboží uvedenému v § 1 odst. 1 zákona o cenách. Ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se proto podle žalobce označení jedinou konkrétní cenou vyžaduje pouze při prodeji *spotřebního zboží*. Pro informování o cenách spotřebního zboží platí jiné pravidlo a při prodeji služeb cestovního ruchu proto lze uvádět i strukturované ceny. Argumentuje-li správní orgán ustanovením § 5 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb., opomíjí odst. 2 tohoto ustanovení, umožňující jiný způsob uvádění ceny zboží, a to sdělením přibližného odhadu ceny.

Výklad žalovaného je však podle žalobce nesprávný i z dalších důvodů. Ustanovení § 13 zákona o cenách bylo novelizováno implementací směrnice ES 98/6/ES, a to zákonem č. 124/2003 Sb. Další změna nastala okamžikem, kdy vstoupila v platnost smlouva o přistoupení ČR do EU. Tímto okamžikem se pro veškeré subjekty v ČR stává právně závazné i znění příslušných směrnic, a to z důvodu jejich nepřímého horizontálního a přímého vertikálního účinku. Protože zmíněná směrnice se vztahuje výhradně na prodej spotřebního zboží (výrobků), je nutné příslušná ustanovení zákona o cenách vykládat jak je uvedeno výše. Příslušná ustanovení (§ 13) zákona o cenách je proto podle žalobce nutné aplikovat jen na prodej spotřebního zboží a nikoli na prodej služeb cestovního ruchu.

Podle žalobce je uvedená právní argumentace v souladu i s ustanoveními § 852a občanského zákoníku, a rovněž s § 852b odst. 1 písm. b), c), občanského zákoníku, který ukládá cestovní kanceláři povinnost uvést *poskytované služby cestovního ruchu, které jsou zahrnuty do ceny zájezdu*, místo a dobu jejich trvání; vymezení zájezdu může být nahrazeno odkazem na číslo zájezdu nebo jiné označení v katalogu jen v případě, že katalog obsahuje všechny tyto informace a byl zákazníkovi předán. Ustanovení § 825b odst. 3 písm. a) pak uvádí, že cestovní smlouva musí dále obsahovat a) jsou-li součástí zájezdu i další platby za službu, jejichž cena není zahrnuta v ceně zájezdu, údaje o počtu a výši těchto dalších plateb. Z těchto ustanovení podle žalobce vyplývá, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby částky plateb spojených s dopravou nemohly být uvedeny strukturovaně. Žalobce tedy cenu zájezdu zahrnující veškeré letištní, bezpečnostní a palivové příplatky uvedl v souladu s citovanými ustanoveními občanského zákoníku.

Dále žalobce poukázal na ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb. o některých podmínkách podnikání v cestovním ruchu, podle kterého se *zájezdem rozumí předem sestavená kombinace alespoň dvou služeb*, dále v zákoně podrobně vymezených; *oddělené účtování za jednotlivé položky téhož zájezdu nezprošťuje subjekt, který je oprávněn nabízet a prodávat zájezdy, závazků podle tohoto zákona*. Žalobce dovozuje, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby ceny nemohly být uváděny ve strukturované podobě.

Žalobce má tedy za to, že žádný právní předpis neporušil. Strukturace ceny leteckých zájezdů je odvislá od přístupu provozovatelů letišť i leteckých dopravců. Žalobce není schopen ovlivnit stanovování letištních, bezpečnostních a palivových příplatků, které jsou určovány provozovateli letišť, resp. leteckými přepravci, a které jsou proměnlivé. Vzhledem k tomu, že cenu inzerovaného zájezdu je třeba stanovit s předstihem, není možné zahrnout do kalkulace ceny výši těchto příplatků, které se mohou změnit. Popsaná praxe je standardní u většiny cestovních kanceláří v ČR i v cizině. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby v důsledku navýšení příplatků okamžitě stáhl a zlikvidoval veškeré své reklamní letáky, takový požadavek by byl neekonomický a ve svém důsledku v neprospěch spotřebitele, neboť by vedl k navýšení cen zájezdu.

Žalobce je tak toho názoru, že správní orgán vyložil ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele extrémně extenzivním způsobem a ke škodě žalobce, čímž porušil zásadu proporcionality a její složku spočívající v zákazu zneužití správního uvážení ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu ve spojení s čl. 1 odst. 1 Ústavy.

Správní orgán nepostupoval v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého je povinen dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce v průběhu správního řízení předložil správnímu orgánu Rozhodnutí arbitrážní komise RPR ze dne 22.9.2006, rozhodnutí o postoupení věci Českou obchodní inspekci ze dne 15.12.2006 a rozhodnutí o odvolání ze dne 18.6.2007 spolu se zrušeným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 24.4.2007. Soudu pak žalobce předkládá rozhodnutí ze dne 15.5.2007, čj. MHMP 172298/07/B/Hoch-35, kterým se ruší rozhodnutí o uložení pokuty v obdobné věci a řízení zastavuje.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení, které specifikoval.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že již ze samotného názvu nabídkového letáku „hot tip“, který je současně i ceníkem ve smyslu cenových předpisů, vyplývá, že předmětný ceník byl vydáván na poslední chvíli před uskutečněním zájezdu a v tuto dobu již byly žalobci známy skutečné ceny palivových a bezpečnostních příplatků, stejně jako letecké společnosti, které dopravu zajišťovaly, včetně letišť, z nichž byla doprava uskutečněna. Jednoznačná znalost žalobce o celkové ceně zájezdu včetně příplatků je tedy neoddiskutovatelná. Žalobce do svých nabídkových listů mohl zahrnout i zmíněné příplatky, stejně jako je tomu v případě ubytování, dopravy, transferu z letiště, služeb delegáta, zákonného pojištění, které ve svém ceníku rovněž uvádí pod jednou cenou a žádným způsobem ji nedělí jako u předmětných příplatků. Spotřebitel žádnými právními ani cenovými předpisy nemá povinnost činit jakékoli početní úkony směřující ke zjištění konečné ceny služby, a to před jednáním o koupi ve smyslu § 5 odst. 3 vyhl. č. 580/1990 Sb. k § 13 zákona o cenách. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze 11 Ca 203/2005, podle něhož povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou informace přístupné okamžitě bez toho, že by spotřebitel byl nucen činit jakýchkoli úkon směřující ke zjištění ceny výrobku, tedy i poskytované služby. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání před soudem zástupkyně žalobce trvala na důvodech podané žaloby a žádala, aby soud obě vydaná rozhodnutí zrušil, neboť žalobce se porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele nedopustil.

Žalovaný při jednání soudu navrhl zamítnutí žaloby s poukazem na judikaturu zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu, které v mezidobě rozhodovaly v obdobných věcech. Uvedl, že žalovanému náklady řízení nevznikly.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů jimiž je vázán a vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, jak soud ukládá ust. § 75 odst. 1,2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovaným.

Z kontrolního protokolu ze dne 17.8.2007 je zřejmé, že u žalobce byla provedena kontrola, podle kontrolního zjištění žalobce nabízí zájezdy hot-tip, nabídka je součástí letáku. Ceny zájezdu zahrnují stravu, delegáta, dopravu, ubytování, zákonné pojištění, transfer, tyto informace jsou uvedeny pouze v katalogu, na nabídkovém letáku uvedeny nejsou. Ceny zájezdu nezahrnují letištní a bezpečnostní poplatky včetně letištní asistence, palivový příplatek. Tento nedostatek byl zjištěn

cca u 25 zájezdů, nebylo dodrženo ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Ceny zájezdu jsou neúplné, vzbuzují zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti, spotřebitel není seznámen s cenou platnou v okamžiku nabídky. K protokolu je připojen nabídkový leták s nabídkou zájezdů do šesti destinací, od 24.8. -11 nocí, odlet Praha, Brno, Ostrava, s uvedením ceny toho kterého zájezdu. Na dolním okraji letáku je drobným písmem uvedeno: Ceny nezahrnují: letištní a bezpeč. poplatky vč. letištní asistence (1.790,- Kč), palivový příplatek (1.390,- Kč). Příplatky: cestovní pojištění (150,- Kč), pojištění storna cesty (90,- Kč).

V Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19.9.2007 je shledáno porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele v tom, že ve spodní části letáku, který je přílohou kontrolního protokolu, jsou uvedeny položky, které cena nezahrnuje. Letištní taxy, bezpečnostní a palivový příplatek jsou při tom povinné příplatky, bez nichž není služba poskytnuta, proto musí být zahrnuty v ceně zájezdu, nikoli uváděny zvlášť, neboť uvádění ceny bez povinných příplatků vyvolává dojem, že tato cena je konečná, ačkoliv tomu tak není. Taková informace u spotřebitelů vyvolává dojem, že cena nabízené služby (zájezdu) je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Rozhodnutím České obchodní inspekce ze dne 19.10.2007, č.j. 2007/2200/SŘ/441-5 byla žalobci pro porušení povinnosti podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jehož se žalobce dopustil tím, že neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně nabízené služby v podobě zájezdů „hot tip“, neboť informace o jejich ceně vzbuzovala zdání, že je nižší než ve skutečnosti, a to proto, že do ceny zájezdů nebyly započítány letištní a bezpečnostní poplatky včetně letištní asistence a palivový příplatek, ačkoliv tyto tvoří část ceny zájezdu, která je spotřebiteli účtována, uložena podle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitelů pokuta ve výši 10 000,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní orgán popsal kontrolní zjištění z kontroly provedené dne 17.8.2007. S odkazem na ust. § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb. správní orgán uvedl, že nemá pochyb o tom, že předmětná nabídka „hot tip“ je ve smyslu tohoto ustanovení zájezdem, tedy kombinací dopravy, ubytování a stravy, která je nabízena za souhrnnou cenu. Do této souhrnné ceny však není započtena cena povinných tax (poplatků) a příplatků, které nejsou samy o sobě jednou ze služeb tvořících v souhrnu zájezd, ale jsou součástí dopravy. Podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 159/1999 Sb. je cestovní kancelář povinna před uzavřením cestovní smlouvy v katalogu, případně jinou prokazatelnou formou, pravdivě, srozumitelně, úplně a řádně informovat o všech skutečnostech, které jsou jí známy a které mohou mít vliv na rozhodnutí zájemce o koupi zájezdu, zejména o ceně zájezdu. Cena se tedy musí vztahovat k zájezdu jako souhrnu jednotlivých služeb, které zájezd tvoří, nikoli k jednotlivým službám a jejich součástí, které jsou se zájezdem spojeny. Cenou se rozumí peněžní částka sjednaná při nákupu a prodeji zboží (§ 1 odst. 2 písm. a) zákona o cenách). Povinnost informovat spotřebitele o ceně výrobků a poskytovaných služeb je prodávajícímu uložena v § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Podle tohoto ustanovení má být informace o ceně poskytnuta takovým způsobem, aby se na jejím základě mohl spotřebitel rozhodnout o eventuální koupi. Je tak garantován určitý komfort v možnosti seznámit se s cenou ještě než spotřebitel vejde v jednání o koupi. Hlavním účelem informační povinnosti dle § 12 zákona a dle cenových předpisů je, zabránit tomu, aby byl spotřebitel uveden v omyl. Zákon o ochraně spotřebitele v § 12 odst. 2 uvádí příkladný výčet zvláštních způsobů klamání spotřebitele údajem o ceně. Podle § 12 odst. 2 písm. a) nesmí informace o ceně nebo okolnost, že je cena neúplná nebo chybí, vzbuzovat zdání, že je cena nižší, než jaká je ve skutečnosti. Jmenovaná společnost uváděla ceny zájezdů bez dalších povinných příplatků, tedy nikoli ceny konečné. O ceně dalších povinných příplatků, a to letištního a bezpečnostního poplatku vč. letištní asistence a palivového příplatku, spotřebitele informovala, avšak mimo údaj o ceně a písmem menším oproti ceně zájezdu a samotné nabídce zájezdu. Taková informace nutí spotřebitele, aby prováděl vlastní výpočet ceny konečné. Spotřebitel však má být informován o ceně služby jako celku, nikoli vícero částkami, které musí sčítat. Způsob, jímž

společnost informovala o ceně, vytváří u spotřebitelů představu, že cena je nižší, uvádění ceny bez příplatků vyvolává dojem, že cena je konečná, ačkoliv tomu tak není. Prodávajícímu nic nebránilo, aby cenu zájezdu uváděl včetně tax a příplatků, jejichž cenu znal. Způsob rozdělení ceny na dvě části považuje správní orgán za účelové jednání prodávajícího, který se snaží upoutat pozornost spotřebitele na cenu uvedenou větším písmem a číslicemi a tučně, která však je nižší, než cena skutečná. Spotřebitel vzhledem k velikosti uváděných cen a jejich umístění v informaci vezme na vědomí výraznější cenu, která však není cenou konečnou. Správní orgán podrobně odůvodnil i výši uložené pokuty.

Odvolání, které žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal, žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí potvrdil. Odkázal na podrobně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a k námitkám podaného odvolání uvedl, že prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb. Cenovým předpisem je v tomto případě zákon č. 526/1990 Sb. o cenách, který v § 13 odst. 2 stanoví, že prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem. Tvzení odvolatele, že toto ustanovení se týká pouze zboží a nikoli služeb, odvolací orgán nemůže akceptovat, protože ustanovení § 1 odst. 1 zákona se vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen zboží). Ustanovení § 5 odst. 3 vyhl. č. 580/1990 Sb., která je prováděcím předpisem zákona o cenách, stanoví, že označením zboží cenou při prodeji konečnému spotřebiteli se rozumí vybavení zboží údajem o ceně připevněným viditelně na zboží nebo umístěným způsobem vylučujícím záměnu na regále, ve vitríně, na vývěsce nebo na veřejně přístupném ceníku tak, aby kupující měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží. Žalovaný uvedl, že sepsávání cestovní smlouvy nebo dohoda o rezervaci je již jednáním o koupi a nelze tedy mít za to, že při těchto úkonech jsou dané povinnosti splněny. Katalog a leták umístěný v prostoru provozovny je třeba považovat za nabídku služby, neboť právě na základě této nabídky se spotřebitel rozhoduje. K rozhodnutím, které byly předloženy spolu s odvoláním, žalovaný uvedl, že rozhodnutí ČOI ze dne 15.12.2006 je pouhým dopisem týkajícím se zjištění podle zákona o regulaci reklamy, kde ČOI není dozorovým orgánem. Další předložená rozhodnutí nejsou pro ČOI závazná. Žalovaný se ztotožnil s právní kvalifikací i s výší pokuty uložené prvostupňovým orgánem.

Městský soud v Praze vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 11.2.2008 *prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit*. Cenovým předpisem, na který toto ustanovení odkazuje, je zákon č. 526/1990 Sb. o cenách, spolu s předpisy vydanými Ministerstvem financí k provedení tohoto zákona. Podle § 1 odst. 1 zákona o cenách se tento zákon vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen zboží) pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz. Ustanovení § 13 odst. 2 zákona o cenách ve znění účinném do 17.11.2009 stanovilo, že *prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem*. Podle téhož ustanovení po novelizaci provedené zákonem č. 403/2009 Sb., účinným od 18.11.2009, je *prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákone nestanoví jinak (...) cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, který zahrnuje všechny daně, cla a poplatky*. Po uvedené novelizaci bylo do zákona včleněno ustanovení § 13a, podle kterého *při*

nabídce a prodeji zájezdů musí prodávající spotřebiteli poskytnout informaci o konečné ceně zájezdu, která má být zaplacená. Je-li informace o ceně zájezdu tvořena z více složek, uvede prodávající také aktuální cenu všech oddělených složek. Nelze-li cenu některé složky zájezdu uvést, musí v nabídce zájezdu informovat o čase a místě zpřístupnění této ceny pro spotřebitele jiným vhodným způsobem.

K žalobním námitkám vztahujícím se k pojmu „spotřební zboží“ užitým v ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách ve znění účinném do 17.11. 2009 a k pojmu „zboží“ užitým v § 1 odst. 1 tohoto zákona, soud uvádí, že po novelizaci zákona o cenách zákonem č. 403/2009 Sb. obsahuje i ust. § 13 odst. 2 pojem „zboží“. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že...v § 1 je zavedena obecná legislativní zkratka „zboží“ a používání dalších adjektiv je nadbytečné, protože rozhodujícím je pojmenování stupně předání, tj. „prodej konečnému spotřebiteli“. Uvedení pojmu „spotřební zboží“ v § 13 odst. 2 zákon o cenách ve znění před novelou tedy podle soudu nemělo žalobcem dovozované důsledky. Závěr žalobce, že ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se označení jedinou konkrétní a nestrukturalizovanou cenou vyžaduje pouze u „spotřebního zboží“, nikoli u prodeje služeb cestovního ruchu, nemá podle názoru soud oporu a především ničeho nemění na povinnosti stanovené v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (viz níže). Za důvodný nepovažuje soud ani poukaz žalobce na ustanovení § 5 odst. 2 vyhl. č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách (vyhláška byla zrušena dne 21.12.2009), které umožňovalo oznámit konečnému spotřebiteli *odhad ceny*. Oznámit *odhad ceny* vyhláška umožňovala pouze tehdy, pokud prodávající nemohl podle odst. § 13 odst. 2 zákona oznámit údaj o ceně konkrétní částkou; taková situace však v daném případě nenastala.

Pro danou věc není relevantní ani odkaz žaloby na úpravu podle občanského zákoníku, ani tvrzení žalobce, že v souladu s občanským zákoníkem cenu zájezdu zahrnující veškeré příplatky uvedl do cestovní smlouvy; skutečnost, že žalobce, jak tvrdí, postupoval v souladu s občanským zákoníkem, nevylučuje možné porušení jiných právních předpisů. Obdobně ani ze skutečnosti, že zákon č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v cestovním ruchu, umožňuje oddělené účtování za jednotlivé položky zájezdu, nelze dovozovat, jak činí žalobce, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby ceny plateb nemohly být uváděny ve strukturalizované podobě.

O uložení pokuty žalobce bylo rozhodováno ještě před účinností zákona č. 403/2009 Sb., tj. před shora zmíněnou novelizací zákona o cenách. Nicméně i v době rozhodování správního orgánu platilo (dosud platné) ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jehož porušení je žalobci kladeno za vinu, a podle kterého *informace o ceně* nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, *nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti*.

Porušení povinnosti stanovené v citovaném ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona může spočívat i v tom, že údaj o ceně nechybí ani není neúplný, je však formulován nebo graficky proveden tak, že u spotřebitele může vzniknout dojem, že cena je nižší, než je ve skutečnosti.

V daném případě žalobce v předmětném letáku uvedl cenu toho kterého zájezdu a teprve na dolním okraji letáku uvedl, že ceny nezahrnují: letištní a bezpečnostní poplatky včetně letištní asistence (1.790,- Kč), palivový příplatek (1.390,- Kč) a dále příplatky: cestovní pojištění (150,- Kč) a pojištění storna cesty (90,- Kč). Ceny uvedené u jednotlivých zájezdů tedy nejsou cenami konečnými, neboť letištní, bezpečnostní a palivový příplatek je povinnou součástí konečné ceny zájezdu, kterou zákazník za zájezd zaplatí. Tyto příplatky měly proto být do ceny zájezdu zahrnuty.

Žalobce není postihován za to, že neuvedl všechny informace o ceně. Proto jsou irelevantní jeho poukazy na to, že všechny povinné příplatky byly v letáku uvedeny a vyčísleny. Formulace zákona ... *informace o ceně ... nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti*, neznamená, že informace je nepravdivá nebo neúplná. Porušením stanovené povinnosti může být uvedení úplného údaje o ceně, avšak způsobem, který spotřebitele vystaví nutnosti konečnou cenu určit netriviálním početním úkonem, a rovněž uvedení ceny tak, že některé její složky jsou uvedeny nepřehledně, graficky nevhodným způsobem apod.

V daném případě byly ceny zájezdů v letáku uvedeny větším a zvýrazněným typem písma, zatímco výše jednotlivých povinných příplatků jsou uvedeny na dolním okraji letáku a písmem menším, přestože se jedná o informace pro spotřebitele stejně podstatné. Takto podaná informace o ceně mohla vzbudit zdání, že cena uvedená v letáku je cenou zájezdu, za níž je možno zájezd absolvovat. Tuto cenu pak spotřebitel mohl např. při porovnání nabídek jiných cestovních kanceláří brát v úvahu. Údaje o výši povinných příplatků, které byly uvedeny menším písmem a na dolním okraji letáku, nemusel spotřebitel vůbec zaregistrovat, případně byl nucen provádět další výpočty, kterými se teprve dobral konečné ceny zájezdu.

Námítka žalobce, že žalobce není schopen ovlivnit výši letištních či palivových příplatků, jejichž výše se může měnit, nemůže obstát za situace, kdy žalobce v předmětném letáku výši příplatků uvedl, tedy jejich výši znal. Žalobci tak nic nebránilo uvedené příplatky přičíst k cenám jednotlivých zájezdů a v letáku uvést výslednou konečnou cenu.

K žalobní námitce, že zákon nestanoví povinnost informovat o ceně zájezdu jednou konkrétní peněžní částkou, Městský soud v Praze poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2010, čj. 1 As 101/2010, jímž Nejvyšší správní soud v obdobné věci uvedl, že zákonná úprava výslovně zakotvuje povinnost prodejce poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji zboží (či služeb) informaci o konečné nabídkové ceně (zahrnující všechny daně, cla a poplatky) až ode dne nabytí účinnosti zákona č. 403/2009 Sb. Avšak judikatura správních soudů již na základě ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitelů dovodila v zásadě tytéž požadavky, které byly později explicitně vtěleny do zákona o cenách. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59, nelze „*spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené. V daném případě tedy žalovaná dospěla ke správnému závěru, že neuvedením konečné ceny, nýbrž ceny neobsahující DPH, byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele, ukládající prodejcům informovat spotřebitele o ceně nabízených výrobků v souladu s cenovými předpisy.*“ Obdobně dospěl městský soud ve svém rozsudku ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, k závěru, podle nějž „*musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů.*“ Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce novelizací zákona o cenách toliko konkretizoval stávající obecnou zákonnou úpravu výslovným zakotvením požadavku, k němuž již dříve dospěla judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud v jím posuzované věci shledal porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, za situace, kdy cena uvedená v tabulce katalogu nezahrnovala letištní a bezpečnostní taxy včetně pozemních služeb (2190 Kč na osobu), vízum (15 USD na osobu), cestovní pojištění a palivový příplatek dle aktuální situace, přičemž informace o tom, že k deklarovaným cenám je nutno připočíst ještě uvedené poplatky, byla uvedena pod tabulkou.

Městský soud v Praze má tedy i v předmětné projednávané věci za to, že žalobce byl za porušení povinnosti stanovené v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele poškozen právem.

K žalobní námitce, že správní orgán porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého má správní orgán dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, soud uvádí, že z dopisu ČOI ze dne 5.12.2006 o postoupení věci živnostenskému odboru k šetření, zda nedošlo k porušení zákona o reklamě, nelze zjistit podrobnosti postupované věci. Rozhodnutí arbitrážní komise ze dne 22.9.2006 se týkalo zamítnutí stížnosti pro porušení kodexu reklamy a nebylo vydáno orgány ČOI. Rozhodnutí živnostenského odboru městské části Praha 1 ze dne 18.6.2007, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ze dne 24.4.2007 o uložení pokuty za porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, není odůvodněno a nebylo vydáno orgány ČOI. Nelze tedy mít za to, že žalovaný měl uvedená rozhodnutí ve svém rozhodování zohlednit. Rozhodnutí živnostenského odboru Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 15.5.2007, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o pokutě uložené za porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a jímž bylo řízení zastaveno, nebylo předloženo správnímu orgánu v předmětném správním řízení, nýbrž teprve soudu v přezkumném řízení; tedy ani v tomto případě žalovanému nelze vytýkat, že toto rozhodnutí nebral na zřetel ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. za situace, kdy žalobce neměl úspěch ve věci a úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. dubna 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Sylvie Kosková